

APPENDIX
OBSERVATIONUM.

I. 1, 3. ἐδὲ τὰς ἀπαντῶντας] V. D. apud Simsonum Anglum, conj. ἐδὲ τὰ ἀπαντῶντα, sine caussa. Socrates dixerat eos, qui divinationem esse statuunt, pluribus ejus generibus uti; οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ Φήμαις, καὶ συμβούλοις καὶ θυσίαις. Recte haec Ernesti sic interpretatus est, ut οἰωνοὶ intelligantur auguria ex avibus, Φήμαις omnia e vocibus auditis, σύμβολα vel σύμβολοι conjecturae e somniis, ostentis et portentis; θυσίαις vero pertineant ad extispiciam. Haec egregie confirmantur Aeschyli Prometh. vincit v. 485 sqq. ubi similiter commemorantur οἰωνοὶ — κληιδόνες h. e. Φήμαις — ἐνόδιοι σύμβολοι et ὀνειράτα — denique σπλάγχνα seu exta hostiarum.

I. 1, 5. ἐδόκει δ' ἂν ἀμφοτέρωτα ταῦτα, utroque autem vitio laborare visus esset, aliis scilicet eum ἡλίθιον, aliis ἀλαζῆνα esse existimantibus. Hoc moneo quia vidi h. l. sic intellectum esse quibusdam interpretibus, quasi Socrates, si mendax repertus esset, iisdem, quibus ἡλίθιος item et ἀλαζῆνών visus fuisse dicatur, quod fieri non potest. Verte igitur: Er würde sich aber in den Verdacht von beiden gesetzt haben: scilicet, indem ihn einige für einen einfältigen Tropf, andre für einen windigten Prabler gehalten hätten.

I. 1, 6. Ἀλλὰ μὴν ἐποίησεν καὶ τὰδε πρὸς τὰς ἐπιτηδείας] Docta quidem est suspicio Heinzii adversus h. l. mota, veruntamen non est ejusmodi, quae dilui non possit. Nimirum cum §. 4. 5. narrasset Xenophon Socratem familiaribus suis multa edixisse quae facerent, quaeve omitterent, tanquam

nu-